

Předem předpokládá ustanovení § 281 čís. 3 tr. ř., že se porušení nebo zanedbání dotčeného předpisu stalo při hlavním přelíčení, samozřejmě při hlavním přelíčení před soudním sborem, jenž vynesl rozsudek; svědek V. však byl do přísahy vzat a vyslýchán při prvním hlavním přelíčení, provedeném soudním dvorem v jiném složení, než v jakém soud o věci rozhodl; zápis o této jeho výpovědi byl pak před nalézacím soudem jen čten. K vytýkanému postupu vztahuje se tedy spíše důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 2 tr. ř., jehož se však stížnost nemůže s úspěchem dovolávat již proto, že se stěžovatel proti nyní vytýkanému postupu neohradil, přesněji nežádal při hlavním přelíčení na soudu nalézacím, by ještě před přečtením výpovědi svědka prohlásil, že přísaha svědka V-y jest neplatná (srovnej čís. 933 víd. úř. sb.). Netřeba zdůraznit, že stížnost netvrdí a ve spisech, najmě v důvodech rozsudku není ani nejmenšího poukazu k tomu, že by byl nalézací soud hodnotil nepřisežné svědectví Josefa V-y jinak a pro stěžovatele příznivěji než jak ocenil jeho výpověď přisežnou, takže zřejmě nemohla by výtka podle předposlední věty § 281 tr. ř. míti úspěch, ani kdyby byla důvodnou. Než výtka jest i věcně neoprávněná.

Čís. 4326.

S hlediska § 530 tr. zák. stačí, byl-li návrh na stíhání pro soukromožalobní trestný čin učiněn ve lhůtě u trestního soudu, aniž je třeba, by to byl příslušný okresní soud (§§ 46, 451 tr. ř.).

Snížení trestu podle poslední věty § 530 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1931, Zm I 754/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 12. června 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 491 tr. zák., snížil však obžalovanému ve smyslu § 530 tr. zák. přisouzený trest na peněžitou pokutu 40 (čtyřiceti) Kč, na jejíž místo nastupuje v případě nedobytnosti trest vězení v trvání 24 hodin.

D ů v o d y:

Zmatečnou stížnost obžalovaného uplatňuje číselně důvody zmatečnosti čís. 9 b) a c) § 281 tr. ř. Zmatek podle čís. 9 c) § 281 tr. ř. shledává stížnost v tom, že tu není vůbec soukromé obžaloby, ana nebyla vznesena před příslušným okresním soudem a an soukromý obžalobce nikdy neuvedl, že vznáší soukromou obžalobu, nýbrž prý jen prohlásil před vyšetřujícím soudcem, tudíž před úřadem nepřislušným k přijímání soukromých obžalob, že žádá potrestání stěžovatelovo, čímž neprohlásil nic jiného, než co prohlašuje každý soukromý účastník v trestním řízení, aniž se stal soukromým obžalobcem. Stížnost přehlíží, že soukromý

obžalobce prohlásil při svém výslechu u vyšetřujícího soudce výslovně, že žádá v každém případě potrestání obviněného pro urážku na cti, a že stačí, byl-li návrh na stíhání pro soukromožalobní trestný čin učiněn ve lhůtě § 530 tr. zák. u trestního soudu, aniž třeba, by to byl příslušný okresní soud (§§ 46, 451 tr. ř.). Zmatek podle čís. 9 b) § 281 tr. ř. neprovádí stížnost po zákonu, neprovádějíc jej na základě rozsudkových zjištění, jichž v dotčených směrech není. Nehledíc k tomu, odporuje spisům výtky, že trestný čin je považovati za promlčený, an soukromý obžalobce, nepodav do 42 dní, co nabyl o činu vědomosti (6. ledna 1930), soukromou obžalobu, prohlásil teprve dne 20. února 1930 před vyšetřujícím soudcem, že žádá potrestání stěžovatelovo, aniž prohlásil, že to žádá jako soukromý obžalobce. Jak již při důvodu zmatku čís. 9 c) § 281 tr. ř. uvedeno, stačí návrh soukromého obžalobce u soudu (§§ 46, 451) a návrh ten nebyl u soudu učiněn teprve dne 20. února 1930, jak stěžovatel tvrdí, nýbrž již dne 24. ledna 1930, tudíž v zákonné lhůtě § 530 tr. zák. Bylo tudíž zmateční stížnost zamítnouti z části jako bezdůvodnou, z části jako po zákonu tedy vůbec neprovedenou. Jelikož však soukromý obžalobce odvolal po vynesení rozsudku nalézacím soudem žádost za potrestání obžalovaného, bylo podle § 530 tr. zák. trest obžalovanému uložený přiměřeně snížit.

Čís. 4327.

Ustanovení § 99 tr. zák. je doplněním ustanovení § 98 b) tr. zák. a může právě přijíti teprve v úvahu, není-li tu náležitostí § 98 b) tr. zák.

Po stránce subjektivní se nevyžaduje, by pachatel měl úmysl skutečně přivoditi zlo, kterým hrozí; nesejde na tom, zda je pachatel i ve svém nitru opravdu odhodlán uvésti zlo ve skutek, či zda chce vyvolati v ohroženém strach a nepokoj proto, by tím dosáhl jiného výsledku.

Souběh zločinu podle § 99 tr. zák. se zločinem utržení na cti, skrýval-li se pisatel výhrůžného dopisu za jinou osobu, by jí přivodil trestní stíhání.

Předchozí podmíněné odsouzení pro čin uvedený v § 2 zák. čís. 562/1919 vylučuje za podmínek tam stanovených podmíněné odsouzení i, bylo-li i co do onoho předchozího odsouzení vysloveno, že se odsouzený osvědčil.

Doba stanovená v druhém odstavci § 2 zák. o podm. ods. čítá se v případě osvědčení ode dne, kdy bylo vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1931, Zm II 212/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 2. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák. a zločinem utržení na cti podle § 209 tr. zák., mimo jiné z těchto